

Sygn. akt VII U 386/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Kozłowska-Czabańska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 sierpnia 2016 r. w Warszawie

sprawy T. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o przeliczenie wysokości emerytury

na skutek odwołania T. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 31 grudnia 2015r., nr (...)

1. oddała odwołanie,
2. wniosek o wypłatę odsetek przekazuje do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. celem wydania stosownej decyzji.

UZASADNIENIE

W dniu 24 lutym 2016 r. **T. J.** wniosła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 31 grudnia 2015 r. znak: (...) w sprawie przeliczenia emerytury wskazując, iż skarżona decyzja nie jest zgodna z wyrokiem Sądu Apelacyjnego III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 listopada 2015 r. Odwołująca wniosła o zwrot należności z odsetkami.

W uzasadnieniu odwołania T. J. wskazała, że upomina się o niezapłacone przez organ rentowy miesiące składkowe w wymiarze 13 miesięcy. Odwołująca zaprezentowała na łamach odwołania własne wyliczenia, z których wynika, że należność

za pominięte przez organ rentowy okresy wynosi 1.633,13 zł wraz z odsetkami oraz kwotą 485,74 zł brutto wypłaconą w styczniu 2016 r. Odwołująca wskazała, że organ rentowy błędnie ustalił podstawę wymiaru emerytury z 22 lat, a nie z 20 lat, łączny staż okresów składkowych i nieskładkowych wynoszący według ZUS 263 miesiące zamiast 268 miesięcy (w tym 13 miesięcy okresów nieskładkowych zamiast 18 miesięcy) oraz że po zmianie wysokości emerytura wynosi

1.066,83 zł, a następnie 1.045,83 zł, co odwołująca oceniła jako błąd organu rentowego. Ostatecznie odwołująca wniosła o sprawiedliwą ocenę sprawy.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 15 kwietnia 2016 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania T. J. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wyjaśnił, że wyrokiem z dnia 6 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 850/14 Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

oraz poprzedzając go decyzję II Oddziału ZUS z dnia 10 maja 2011 r. znak: (...) w ten sposób, że okresy pobierania zasiłku dla bezrobotnych

od dnia 5 czerwca 1992 r. do dnia 25 października 1992 r. oraz od dnia 21 maja 2005 r.

do dnia 8 sierpnia 2005 r. uwzględnił do ustalenia wysokości emerytury odwołującej jako okresy składkowe, jednocześnie oddalając apelację odwołującą w pozostałej części.

Wyrok ten został przez organ rentowy wykonany w drodze zaskarżonej decyzji z dnia

31 grudnia 2015 r., w której uwzględniono okresy wskazane w rozstrzygnięciu Sądu Apelacyjnego. Następnie organ rentowy wskazał, że w okresie od 1 października 2010 r.

do 31 grudnia 2015 r. odwołująca pobrała łączną kwotę świadczeń w wysokości 72.010,05 zł. Po wykonaniu wyroku Sądu Apelacyjnego odwołującej ustalono, że odwołującej należała się kwota 72.495,79 zł, z czego wynika różnica wypłaconego wyrównania w kwocie 485,74 zł. Ponadto organ rentowy powołując się na przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że wyrok Sądu Apelacyjnego wpłynął do wydziału w dniu 7 grudnia 2015 r.

i na podstawie przywołanych przepisów dopiero od tej daty należy liczyć termin w którym stosowna decyzja powinna zostać wydana, a którego przekroczenie rodziłoby obowiązek wypłaty odsetek. Z tych też względów organ rentowy uznał wydaną przez siebie decyzję za prawidłową.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. J. w dniu 24 marca 2005 r. złożyła wniosek o emeryturę nie wskazując sposobu przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia. Realizując powyższy wniosek decyzją z dnia 29 lipca 2005 r. znak: (...) organ rentowy przyznał odwołującej się emeryturę w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r.

w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. Nr 28. poz. 149 ze zm.). Do obliczenia wysokości świadczenia przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty tj. z 8 lat (styczeń

1981 r. – grudzień 1988 r.) wynoszący 61,99% (wniosek o emeryturę z 24.03.2005 r. k. 1-2 a.r., decyzja ZUS z 29.07.2005 r. k. 3 a.r. tom III).

W powyższej decyzji organ rentowy błędnie przyjął kwotę bazową obowiązującą

w dniu przyznania emerytury tj. od 1 marca 2005 r. Powyższe spowodowało, iż w okresie

od 1 marca 2005 r. do 30 września 2010 r. świadczenie odwołującej wypłacane było

w nieprawidłowej, zawyżonej wysokości (notatka ws. ujawnienia nadpłaty k. 88 a.r. tom III).

W roku 2006 r. należne ubezpieczonej świadczenia zwaloryzowano o wartość wskaźnika równą 102,30 % (decyzja ZUS o waloryzacji emerytury k. 9 a.r. tom III).

Realizując wniosek ubezpieczonej z dnia 29 października 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał w dniu 10 maja 2011 r. decyzję, w której do obliczenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie z okresu od 1 maja 1995 r. do 31 grudnia 1996 r. na podstawie Rp-7 z dnia 25 lipca 1997 r. wystawionego przez (...) (wniosek z 25.11.2010 r. k. 21 a.r. tom III, decyzja ZUS k. 65 a.r. tom III, druk Rp-7 k. 16 a.r. tom I).

Decyzją z dnia 10 maja 2011 r. znak: (...) organ rentowy przeliczył świadczenie w oparciu o art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyjmując do ustalenia wysokości emerytury przeciętną podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu oraz przyjmując kwotę bazową na dzień przyznania emerytury

tj. 1.903,03 zł. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 71,66%. Ponadto w decyzji doliczono do stażu pracy okres opieki nad dzieckiem od 1 lipca 1983 r. do 31 sierpnia

1983 r. (okres nieskładkowy). Staż pracy odwołującej się ustalony zaskarżoną decyzją wynosi 21 lat, 3 miesiące okresów składkowych tj. 255 miesięcy oraz 1 rok, 6 miesięcy okresów nieskładkowych tj. 18 miesięcy (decyzja ZUS z 10.05.2011 r. k. 65-67 a.r. tom III).

Do stażu pracy odwołującej uwzględnione zostały następujące okresy składkowe:

- 31 lipca 1974 r. – 30 czerwca 1983 r.,
- 1 września 1983 r. – 14 listopada 1991 r.,
- 19 lutego 1992 r. – 31 maja 1992 r.,
- 26 października 1992 r. – 2 lipca 1993 r.,
- 1 stycznia 1991 r. – 31 lipca 1994 r.,
- 1 września 1994 r. – 31 grudnia 1994 r.,
- 1 marca 1995 r. – 9 stycznia 1996 r.,
- 21 stycznia 1996 r. – 24 czerwca 1996 r.,
- 20 lipca 1996 r. – 26 września 1996 r.,
- 5 października 1996 r. – 29 grudnia 1996 r.,
- 16 sierpnia 1997 r. – 16 września 1997 r.,
- 3 czerwca 2003 r. – 2 grudnia 2003 r. – co stanowi łącznie okres 21 lat, 3 miesiące i 24 dni, oraz następujące okresy nieskładkowe:

- 1 lipca 1983 r. – 31 sierpnia 1983 r.,
- 15 listopada 1991 r. – 18 lutego 1992 r.,
- 5 czerwca 1992 r. – 25 października 1992 r.,
- 1 sierpnia 1994 r. – 31 sierpnia 1994 r.,
- 10 stycznia 1996 r. – 20 stycznia 1996 r.,
- 25 czerwca 1996 r. – 19 lipca 1996 r.,
- 27 września 1996 r. – 4 października 1996 r.,
- 30 grudnia 1996 r. – 27 czerwca 1997 r. – łącznie 1 rok, 6 miesięcy i 8 dni (pismo procesowe ZUS k. 16-18 a.s.),

Organ rentowy nie uwzględnił zarówno do stażu pracy jak i podstawy wymiaru zasiłku dla bezrobotnych okresu od 21 maja 2005 r. do 8 sierpnia 2005 r. wskazując, że zgodnie

z zaświadczeniem z Urzędu Pracy z dnia 15 lutego 2011 r. jest to nienależnie pobrany zasiłek (zaświadczenie z PUP z 15.02.2011 r. k. 53 a.r. tom III).

W okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych tj. od 3 lipca 1992 r. do 2 lipca 1993 r. odwołująca się przebywała na zasiłku chorobowym w okresie od 5 czerwca 1992 r.

do 25 października 1992 r. Po przeprowadzonym postępowaniu wyjaśniającym pismem z dnia 12 grudnia 2011 r. Urząd Pracy poinformował, iż zasiłek dla bezrobotnych wypłacony ubezpieczonej w okresie od 3 lipca 1992 r. do 25 października 1992 r. był świadczeniem nienależnym (informacja z PUP k. 95 a.r. tom III).

W dniu 30 czerwca 2011 r. T. J. złożyła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie odwołanie od decyzji tego organu z dnia 10 maja 2011 r., wskazując, iż organ rentowy zaniżył wymiar przysługującego jej świadczenia emerytalnego, niewłaściwie policzył okresy składkowe i nieskładkowe, dokonał błędnej waloryzacji i nie doliczył odsetek. Sprawie nadano sygnaturę akt VII U 1099/11 (odwołanie z 30.06.2011 r. k. 1-6 a.s. sygn. akt VII U 1099/11).

Po rozpoznaniu sprawy z powyższego odwołania Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał w dniu 28 listopada 2013 r. wyrok, na mocy którego oddalił odwołanie T. J. od decyzji ZUS z 10 maja 2011 r. W uzasadnieniu odwołania Sąd Okręgowy wskazał, że organ rentowy dokonał obliczenia emerytury odwołującej w sposób prawidłowy i najbardziej dla niej korzystny (wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 28.11.2013 r. wraz z uzasadnieniem k. 208 i 212-220 a.s. sygn. akt VII U 1099/11).

T. J. zaskarżyła powyższy wyrok w drodze apelacji z dnia 17 marca 2014 r. (apelacja odwołującej k. 228-239 a.s. sygn. akt VII U 1099/11).

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 10 maja 2011 r. znak: (...) w ten sposób, że okresy pobierania zasiłku dla bezrobotnych od dnia 5 czerwca 1992 r. do dnia 25 października 1992 r. oraz od dnia 21 maja 2005 r. do dnia 8 sierpnia 2005 r. uwzględnił do ustalenia wysokości emerytury T. J. jako okresy składkowe (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 06.11.2015 r. wraz z uzasadnieniem k. 274-275 i 281-290 a.s. sygn. akt VII U 1099/11).

Wykonując wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wydał w dniu 31 grudnia 2015 r. skarżoną decyzję znak: (...) na mocy której przeliczył emeryturę przysługującą odwołującej od dnia 1 października 2010 r. z uwzględnieniem okresów składkowych i nieskładkowych jak w decyzji z dnia 10 maja 2011 r. oraz jako okresów składkowych okresów pobierania zasiłku dla bezrobotnych od dnia 5 czerwca 1992 r. do dnia 25 października 1992 r. oraz od dnia 21 maja 2005 r. do dnia 8 sierpnia 2005 r. W efekcie okres składkowy przyjęty przez organ rentowy wyniósł 21 lat i 11 miesięcy (263 miesiące), natomiast okres nieskładkowy – 1 rok 1 miesiąc (13 miesięcy). Ostatecznie organ rentowy ustalił, że od 1 lutego 2016 r. wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 1.045,83 zł (skarżona decyzja ZUS z 31.12.2015 r. k. 100 a.r. tom III, pismo procesowe ZUS z 20.05.2016 r. k. 35-39 a.s.).

Od powyższej decyzji organu rentowego T. J. wniosła w dniu 24 lutym 2016 r. odwołanie, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k. 1-4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów załączonych do akt sprawy, które w całości zostały uznane za wiarygodne, gdyż nie były przez strony kwestionowane, a ponadto część z nich (akta rentowe – decyzje ZUS, akta sprawy VII U 1099/11 – wyroki sądów z uzasadnieniami) korzystają z mocy

dokumentu urzędowego w myśl art. 244 § 1 k.p.c. Stan faktyczny sprawy był co do najistotniejszych dla rozstrzygnięcia kwestii bezsporny, a strona odwołująca kwestionowała jedynie zastosowany przez organ rentowy sposób przeliczenia przysługującego jej świadczenia emerytalnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie T. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 31 grudnia 2015 r. znak: (...) była niezasadna i podlegała oddaleniu.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było przeliczenie świadczenia emerytalnego przysługującego T. J. przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych na mocy decyzji z dnia 31 grudnia 2015 r. W ocenie odwołującej przeliczenie to zostało dokonane w sposób błędny i niezgodny z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie poprzedzającym jej wydanie. W treści odwołania oraz w toku postępowania wnioskodawczyni zaprezentowała własne wyliczenia, według których jej zdaniem powinna zostać ustalona wysokość przyznanej jej emerytury. Okoliczności jednak w świetle ustalonego przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego oraz treści przepisów mających zastosowanie w sprawie nie mogły jednak doprowadzić do zmiany skarżonej decyzji.

Zgodnie z art. 111 ust. 1-3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Wysokość (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.) emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia. Podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy.

Podniesiony przez odwołującą zarzut dokonania przez organ rentowy przeliczenia przysługującej jej emerytury niezgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie nie miał podstaw faktycznych i merytorycznych, które umożliwiałyby jego uwzględnienie. Skarżona decyzja z dnia 31 grudnia 2015 r. została wydana w celu wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 listopada 2015 r., na mocy którego to orzeczenia Sąd ten zmienił wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga z dnia 28 listopada 2013 r. zapadły w sprawie o sygn. akt VII U 1099/11 oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 10 maja 2011 r. w ten sposób, że okresy pobierania zasiłku dla bezrobotnych od dnia 5 czerwca 1992 r. do dnia 25 października 1992 r. oraz od dnia 21 maja 2005 r. do dnia 8 sierpnia 2005 r. zostały zaliczone jako okresy składkowe. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w pełni wykonał zobowiązanie wynikające z prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego i zgodnie ze wskazówkami tego Sądu przeliczył jej emeryturę od dnia 1 października 2010 r. poprzez doliczenie do okresów składkowych tych okresów, które przez Sąd Apelacyjny zostały zakwalifikowane jako okresy składkowe.

Zaznaczyć należy, że okresy pobierania przez odwołującą zasiłku dla bezrobotnych zostały przez organ rentowy wzięte pod uwagę na etapie wydania pierwotnej decyzji

w przedmiocie przeliczenia emerytury odwołującej z dnia 10 maja 2011 r., przy czym okresy te zostały wówczas uwzględnione jako okresy nieskładkowe. Prawidłowa kwalifikacja tych okresów była możliwa dopiero w drodze weryfikacji dokonanej w wyniku odwołania T. J. od ww. decyzji, skutkującego postępowaniem odwoławczym przed Sądem Okręgowym (w sprawie o sygn. akt VII U 1099/11), a następnie przed Sądem Apelacyjnym, zakończonym wspomnianym wyżej prawomocnym wyrokiem z dnia 6 listopada 2015 r. Weryfikacja dokonana w związku z postępowaniem odwoławczym musiała zostać w efekcie uwzględniona przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych przy wydawaniu skarżonej decyzji.

Co się natomiast tyczy zarzutów odwołującej co do błędnego wyliczenia wysokości emerytury i zakwestionowania ustaleń organu rentowego w kwestii wymiaru okresów składkowych i nieskładkowych to Sąd Okręgowy zaznacza, że okoliczności te stanowiły

już przedmiot postępowania odwoławczego zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu II Instancji, o którym była już mowa powyżej. Wymaga podkreślenia, że Sąd Apelacyjny

w Warszawie orzeczeniem z dnia 6 listopada 2015 r. dokonał jedynie niewielkiej korekty rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, który z kolei w sprawie VII U 1099/11 w całości oddalił podniesione w treści odwołania roszczenia odwołującej dotyczące zaniżenia przysługującej jej emerytury, niewłaściwego policzenia okresów składkowych i nieskładkowych, błędne zwaloryzowanie świadczenia i niedoliczenie odsetek. Korekta ta dotyczyła jedynie możliwości uwzględnienia okresów pobierania przez odwołującą zasiłku dla bezrobotnych jako okresów składkowych. Oznacza to, że okoliczności związane z wyżej wymienionymi żądaniem i zarzutami odwołującej były już przedmiotem analizy zarówno przez

Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny, a skutkiem tej analizy było uznanie ich za niezasadne

i w efekcie oddalenie odwołania zgłoszonego przez wnioskodawczynię. Skoro więc

Sąd Apelacyjny nie orzekł o zmianie wyroku Sądu Okręgowego zapadłego w sprawie odwołania T. J. od decyzji z dnia 10 maja 2011 r. w całości, lecz jedynie

we wskazanej wyżej części, a co do pozostałej części tego orzeczenia uznał, iż nie było podstaw do stwierdzenia, że zostało ono wydane niewłaściwie i niezgodnie z obowiązującym stanem prawnym i faktycznym, to należy uznać, iż prezentowane powyżej kwestie były już przedmiotem badania przez sądy odwoławcze i w związku z tym nie ma możliwości dokonania kolejnej korekty okresów składkowych i nieskładkowych czy też sposobu obliczenia zastosowanego przez organ rentowy w szczególności, że okresy podlegające uwzględnieniu – bądź to jako okresy składkowe, bądź jako nieskładkowe – od 2011 r. pozostają takie same. Z tych też względów Sąd Okręgowy przy rozpoznaniu niniejszej sprawy nie miał możliwości powrotu do weryfikacji tych samych okresów, gdyż były one już przedmiotem rozważań sądów odwoławczych i zostało w ich przedmiocie wydane prawomocne rozstrzygnięcie.

W świetle powyższych rozważań należało uznać, że zaskarżona decyzja organu rentowego z dnia 31 grudnia 2015 r. została wydana prawidłowo, zgodnie z zobowiązaniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie oraz zgodnie ze stanem faktycznym i prawnym,

co prowadziło do oddalenia odwołania T. J. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.,
o czym orzeczono w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Osobnego omówienia wymaga natomiast kwestia roszczenia odwołującej o odsetki. Zaznaczyć należy, że organ rentowy zaskarżoną decyzją dokonał wyłącznie przeliczenia wysokości przysługującego wnioskodawczyni świadczenia zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego, a mając na względzie podniesione przez odwołującą zarzuty przedmiotem postępowania sądowego w niniejszej sprawie było ustalenie, czy przeliczenie dokonane przez organ rentowy na mocy decyzji z dnia 31 grudnia 2015 r. było prawidłowe, czy też nie.

Jak wynika z ustaleń Sądu Okręgowego, w związku z dokonaną przez organ rentowy korektą wysokości emerytury od dnia 1 października 2010 r. odwołującej została przyznana stosowna kwota stanowiąca różnicę pomiędzy sumą świadczeń za sporny okres w aktualnej wysokości, a sumą w wysokości ustalonej według wymiaru świadczenia

przyjętego przez organ rentowy na mocy decyzji z dnia 10 maja 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w skarżonej decyzji w żaden jednak sposób nie odniósł się do kwestii odsetek i nie rozstrzygał, czy odsetki te odwołującej się należą, czy też nie. Skoro kwestia ta nie była rozstrzygana na gruncie zaskarżonej decyzji, to Sąd Okręgowy nie miał możliwości uczynić jej przedmiotem rozważań oraz orzekania w niniejszym postępowaniu. Zakres rozpoznania i orzeczenia (przedmiot sporu) w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznaczony jest bowiem w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugim rzędzie przedmiotem postępowania sądowego determinowanego zakresem odwołania od tejże decyzji (por. wyroki Sądu Najwyższego

z 1 września 2010 r., III UK 15/10, oraz z 9 września 2010 r., II UK 84/10, a także powołane tam orzecznictwo, także postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 17 lipca 2013 r.

III AUz 91/13). Oznacza to, że zakres rozpoznania w sprawie zakresu ubezpieczeń społecznych musi dotyczyć przedmiotu rozstrzygnięcia decyzji organu rentowego. Z tych też względów wnioszek ubezpieczonej w powyższym zakresie podlegał przekazaniu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. stosownie do dyspozycji art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., o czym Sąd orzekł w punkcie drugim sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...)

(...)